

ΕΠΑ.Λ. ΚΡΥΟΝΕΡΙΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΑΓΩΓΗ ΥΓΕΙΑΣ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2007-2008

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ - ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο όρος «Βιβλιοθήκη» δηλώνει:

- τη συλλογή βιβλίων κάτω από ορισμένη ταξινόμηση με σκοπό τη διατήρηση και διάδοση της καταγεγραμμένης γνώσης και γενικότερα την πληροφόρηση
- το έπιπλο που περιέχει βιβλία
- το οίκημα που μοναδική αποστολή έχει να στεγάζει συλλογές βιβλίων
- σειρά βιβλίων με ειδικό περιεχόμενο, καθώς και σειρά βιβλίων του ίδιου προσώπου ή της ίδιας έκδοσης.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

Οι πρώτοι που οργάνωσαν ιδιαίτερους χώρους για τη φύλαξη και ταξινόμηση γραπτού υλικού είναι οι **Σουμέριοι**, ήδη από τις αρχές της 3ης χιλιετίας π.Χ., αν όχι νωρίτερα. Οι Σουμέριοι έζησαν σε οργανωμένες πόλεις - κράτη γύρω από τον ποταμό Ευφράτη στη Μεσοποταμία και αποτύπωσαν με τη σφηνοειδή γραφή τους πάνω σε πινακίδες από άργιλο, κυρίως, κείμενα που αφορούσαν στις καθημερινές τους δραστηριότητες αλλά και μια αξιοσημείωτη «λογοτεχνία».

Οι πινακίδες φυλάσσονταν χωρίς διάκριση του περιεχομένου τους σε ειδικούς χώρους, δηλαδή σε «βιβλιοθήκες» («πινακιδοθήκες»), που στεγάζονταν σε κτιριακό συγκρότημα με

κέντρο ένα μεγαλειώδη ναό.

Η πινακιδοθήκη του αρχαιότερου ναού της Νιππούρ περιείχε 20.000 πινακίδες τουλάχιστον.

Οι σημαντικές πινακιδοθήκες της 3^{ης} χιλιετίας π.Χ. ήταν οι πρώτες αρχειακές βιβλιοθήκες και

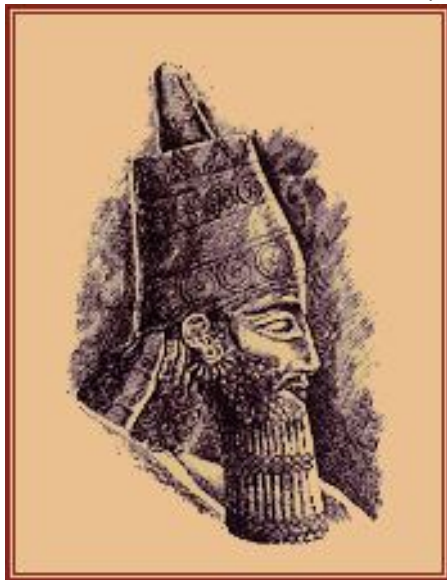
περιείχαν υλικό που αφορούσε την κρατική οργάνωση, τη διοίκηση και την εμπορική δραστηριότητα κάθε πόλης.

Όταν ανήλθε στην εξουσία ο αναμορφωτής βασιλιάς **Χαμουραμπή** (1792 - 1750), που μετέτρεψε τα μικρά κρατίδια των Σουμέριων και άλλων λαών σε ενιαία αυτοκρατορία με μητρόπολη

τη Βαβυλώνα, σεβάστηκε την πολιτιστική παράδοση των πόλεων των Σουμερίων, όπως της Σιππάρ με τις εντυπωσιακές βιβλιοθήκες της. Έργα με κοσμικό και θρησκευτικό περιεχόμενο, όπως ο «**Ύμνος του Μαρνούκ**» και η «**Δημιουργία**», άσκησαν μεγάλη επίδραση στην πνευματική ζωή των Βαβυλωνίων και διαβάστηκαν, αντιγράφηκαν, σχολιάστηκαν και αποτέλεσαν διδακτικά εργαλεία, σε ευρύτατη κλίμακα.

Η βιβλιοθήκη του Ασσουρμπανιπάλ

Τον 7^ο αι. π.Χ. ο Ασσουρμπανιπάλ (ο Σαρδανάπαλος κατά την ελληνική ονομασία), βασιλιάς των Ασσυρίων, που επικράτησαν στη Μεσοποταμία με κέντρο τη Βαβυλώνα, έτρεφε βαθιά αγάπη για

τα γράμματα και συγκρότησε τη μεγαλύτερη και σημαντικότερη συλλογή πινακίδων του γνωστού τότε κόσμου, τον «**Οίκο των Πινακίδων**». Η «βιβλιοθήκη» αυτή ξεπερνούσε τις 25.000 πινακίδες με ποικίλο περιεχόμενο (επιστολές, διπλωματικά έγγραφα, οικονομικά έγγραφα αλλά και λογοτεχνικά, ιστορικά, θρησκευτικά και αστρολογικά έργα). Οργανώθηκε μάλιστα αντιγραφικό εργαστήριο για την αναπαραγωγή και

τον σχολιασμό της παλαιότερης λογοτεχνίας των Βαβυλωνίων και των Ασσυρίων.

Ο ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

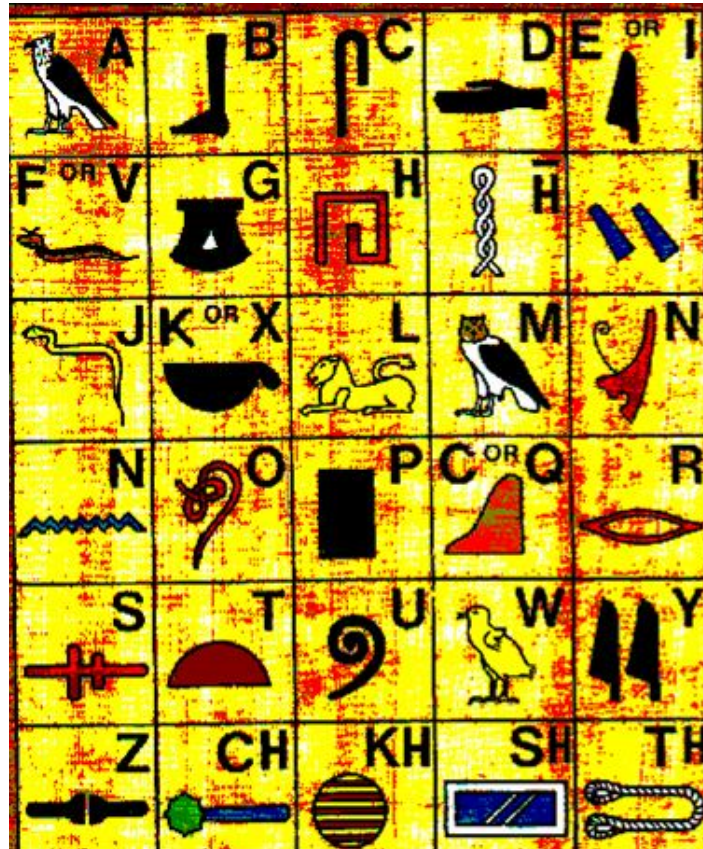
Από τα μεγάλα επιτεύγματα του αρχαίου αιγυπτιακού πολιτισμού είναι η εφεύρεση του βιβλίου στη μορφή με την οποία το οικειοποιήθηκαν κυρίως οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι και η οποία επέτρεψε την ευρύτερη αναπαραγωγή και διακίνησή του ανάμεσα στους μεσογειακούς λαούς για διάστημα μεγαλύτερο από 800 χρόνια. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι χρησιμοποίησαν πρώτοι ως γραφική ύλη τον πάπυρο (προϊόν ειδικής επεξεργασίας του ομώνυμου φυτού, που ευδοκίμοιζε στις όχθες τους Νείλου) και πάνω στη λεία επιφάνειά του έγραφαν με μελάνη στα ιερογλυφικά κείμενα θρησκευτικά, διοικητικές πράξεις, επιστολές αλλά και λογοτεχνικά κείμενα. Οι γραμμένοι πάπυροι τυλίγονταν σε σχήμα κυλίνδρου αποτελώντας τα πρώτα παπύρινα βιβλία (πριν ίσως και από την 3η χιλιετία π.Χ.).

Η επεξεργασία του παπύρου

Ειδικευμένοι τεχνίτες, αφού αφαιρούσαν τη φλούδα από το κάτω μέρος του τριγωνικού στελέχους του φυτού, ξεφλούδιζαν από αυτό κάθετα πολύ λεπτές και όσο το δυνατόν μακρύτερες λωρίδες. Κατόπιν τοποθετούσαν πάνω σε υγρή σκληρή επιφάνεια μία σειρά από λωρίδες, τη μία δίπλα στην άλλη, έτσι που μόλις να εφάπτονται και με όλες τις ίνες προς μία κατεύθυνση, και από πάνω άπλωναν μίαν άλλη σειρά από λωρίδες κατά τον ίδιο τρόπο αλλά με τις ίνες κάθετες προς τις προηγούμενες.

Τα δύο αυτά στρώματα συγκολλούνταν ύστερα από μερικά χτυπήματα με ειδικό πλατυκέφαλο εργαλείο. Το φύλλο του παπύρου που σχηματιζόταν, αφού στέγνωσε, τριβόταν με ελαφρόπετρα για να γίνει λείο, ανθεκτικό και ευλύγιστο και ήταν έτοιμο να επικολληθεί σε άλλα παπύρινα φύλλα, για να αποτελέσει το παπύρινο κυλινδρικό βιβλίο.

Το αρχαιότερο αιγυπτιακό κείμενο σε μορφή βιβλίου (3η χιλιετία π.Χ.), είναι το «Βιβλίο των Νεκρών» με περιεχόμενο σχετικό με την τελετουργία της ταφής, που δίνει συμβουλές για την πορεία προς την μετά θάνατον ζωή.

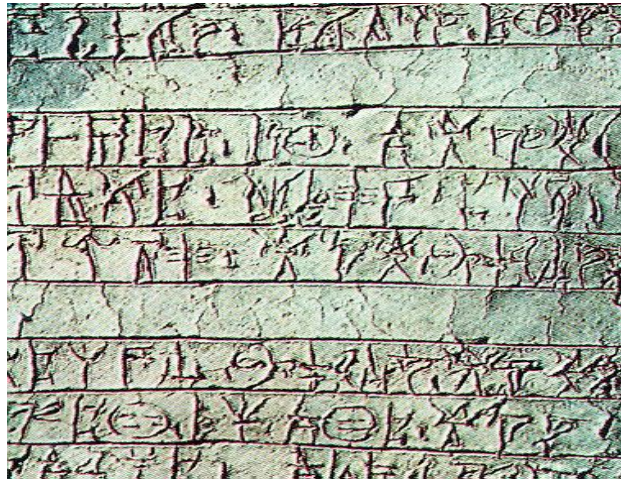
Στην αυλή του φαραώ υπήρχε ειδικός χώρος για τη φύλαξη των βιβλίων, ο ονομαζόμενος «Οίκος των Βιβλίων». Σε αυτόν φυλάσσονταν τα επίσημα έγγραφα (οικονομικά έγγραφα, επιστολές της αυλής κλπ.), λειτουργικά έργα και ύμνοι, κείμενα ιστορικού και επιστημονικού περιεχομένου (για τα μαθηματικά, την αστρονομία, την ιατρική) αλλά και λογοτεχνικά έργα. Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης, που επισκέφτηκε την Αίγυπτο τον 1ο αι. π.Χ., περιέγραψε τη βιβλιοθήκη του Ραμσή Β΄ ονομάζοντάς την «Ψυχής Ιατρείον».

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Στον ελληνικό χώρο τα παλαιότερα γραπτά κείμενα βρέθηκαν σε πήλινες πινακίδες μινωικών και μυκηναϊκών ανακτόρων.

Οι μινωικές έχουν χαραγμένα κείμενα στην **ιερογλυφική γραφή** (Δίσκος της Φαιστού) και στη **Γραμμική Α'**, ενώ οι μυκηναϊκές στη **Γραμμική Β'**, στην πρώτη ελληνική συλλαβική γραφή.

Η αποκρυπτογράφηση της **Γραμμικής Β'** έδειξε ότι η γλώσσα των Μυκηναίων ήταν τα ελληνικά και ότι τα κείμενα πάνω στις πινακίδες αφορούσαν αποκλειστικά οικονομικές δραστηριότητες (γεωργικές, εμπορικές και άλλες συναφείς συναλλαγές).

Ωστόσο, δεν υπάρχουν στοιχεία για συγκρότηση βιβλιοθηκών κατά τα μινωικά και μυκηναϊκά χρόνια.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Πρώτοι οι Έλληνες (και μετά οι Ρωμαίοι) χρησιμοποίησαν τον όρο βιβλιοθήκη για να δηλώσουν:

❖ ένα μεγάλο αριθμό παπύρινων βιβλίων

αλλά και

❖ τον χώρο μέσα στον οποίο ήταν τοποθετημένα τα βιβλία αυτά.

Στους Έλληνες επίσης οφείλεται η αρχιτεκτονική σχεδίαση του κτίσματος της βιβλιοθήκης και του εξοπλισμού της.

Αρχαϊκοί χρόνοι

Το ελληνικό βιβλίο από **πάπυρο** κάνει την εμφάνισή του στα αρχαϊκά χρόνια (από τις αρχές του 6ου π.Χ. αι.) στις πόλεις της **Ιωνίας**, λόγω της ευμάρειας και των σχέσεών τους με τους ανατολικούς λαούς, και κυρίως με την Αίγυπτο. Στην Ιωνία αρχίζει η ελεύθερη διακίνηση και εμπορία του βιβλίου και συγκροτούνται οι πρώτες **ιδιωτικές** συλλογές βιβλίων λογοτεχνικού και φιλοσοφικού περιεχομένου.

Οι πρώτες δημόσιες βιβλιοθήκες

Η πρώτη **δημόσια βιβλιοθήκη** ιδρύθηκε από τον τύραννο της Σάμου **Πολυκράτη** στα μέσα του 6ου αιώνα π.Χ.

Την ίδια εποχή, μετά το 560 μ.Χ., ο τύραννος των Αθηνών Πεισίστρατος ίδρυσε την **πρώτη δημόσια αθηναϊκή βιβλιοθήκη** (όχι αποκλειστικά λογοτεχνική), για τη φύλαξη εκτός των άλλων και των επίσημων κειμένων των ομηρικών επών, καθώς με βάση τα κείμενα αυτά διαγωνίζονταν οι ραψωδοί του 6ου αι. π.Χ. κατά τις εορτές των Παναθηναίων.

Κλασικοί χρόνοι

Στα κλασικά χρόνια στην Αθήνα, που ήταν η κεντρομόλος δύναμη της πνευματικής ζωής του ελληνικού κόσμου, δημιουργήθηκαν οι πρώτες ιδιωτικές βιβλιοθήκες. Από τα μέσα του 5ου αιώνα π.Χ. θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε πως οι ιδιωτικές βιβλιοθήκες ήσαν «όσες και οι Αθηναίοι».

Ο Πλάτωνας μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο πρώτος συνειδητός βιβλιοσυλλέκτης του ελληνικού κόσμου. Συγκρότησε αξιοσημείωτη βιβλιοθήκη, με την οποία υποστήριξε τη διδασκαλία του και τη λειτουργία της Ακαδημίας. Η συλλογή του περιλάμβανε συγγράμματα των συγχρόνων του αλλά ενδεχομένως και προσωκρατικών φιλοσόφων.

Η πρώτη μεγάλη ιδιωτική βιβλιοθήκη της αρχαιότητας ήταν του Αριστοτέλη, ο οποίος διέθετε μεγάλα ποσά για την αγορά βιβλίων. Μέρος των εξόδων αυτών κάλυπτε μάλιστα με ετήσια επιχορήγηση (800 τάλαντα) ο Μακεδόνας βασιλιάς και μαθητής του φιλοσόφου **Μέγας Αλέξανδρος**. Η βιβλιοθήκη του Αριστοτέλη ήταν πλουσιότατη σε όλα τα επίπεδα του επιστητού (ένα σημαντικό τμήμα της αποτελούσαν τα **αριστοτελικά συγγράμματα**) και αποτέλεσε τη βάση της εκπαιδευτικής και επιστημονικής «φιλοσοφίας» του. Μετά τον θάνατό του η βιβλιοθήκη περιήλθε κατά μεγάλο μέρος στους διαδόχους του, στη διεύθυνση του Περιπάτου, για να υποστηρίξει το διδακτικό πρόγραμμα της σχολής, και είχε ιστορική συνέχεια μέχρι και τα ρωμαϊκά χρόνια.

Ελληνιστικά χρόνια

Το όραμα του **Μεγάλου Αλεξάνδρου** για την ίδρυση μιας οικουμενικής βιβλιοθήκης, όπου θα συγκεντρώνονταν (σε αντίγραφα) όλα τα βιβλία του κόσμου, υλοποίησε ένας από τους διαδόχους του, ο **Πτολεμαίος Α΄ ο Σωτήρ**, ο ιδρυτής του ελληνιστικού βασιλείου της Αιγύπτου, ιδρύοντας τη **Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας** (3ος αι. π.Χ.).

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Η οικουμενική Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας ιδρύθηκε στον περίβολο των ανακτόρων του Πτολεμαίου Α΄ ως τμήμα του Μουσείου (ιερό των Μουσών). Ήταν η πιο φημισμένη βιβλιοθήκη της αρχαιότητας για το μέγεθός της και τον πλούτο των παπύρινων βιβλίων της (ελληνικά και των λαών της ανατολής), ο αριθμός των οποίων ξεπερνούσε ίσως τις 700.000 τον 2ο αι. π.Χ.

Επρόκειτο για μια μακρόστενη μνημειώδη αίθουσα εξοπλισμένη στο εσωτερικό της με πολλά ψηλά βιβλιοστάσια (κλειστά ξύλινα ερμάρια για τη φύλαξη των ταξινομημένων παπύρινων κυλίνδρων-βιβλίων) και μια σειρά από μεγάλα παράθυρα στους πλευρικούς τοίχους για τον καλό φωτισμό της. Επίσης διέθετε βοηθητικούς χώρους για την αποθήκευση μεγάλου μέρους των βιβλίων της και

αντιγραφικά και φιλολογικά εργαστήρια (όπου εργάστηκαν οι γνωστοί ως Αλεξανδρινοί φιλόλογοι).

Η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας έμεινε ανέπαφη σίγουρα μέχρι τον 1ο αι. π.Χ. Για την τύχη της στους κατοπινούς αιώνες δεν υπάρχουν ασφαλείς πληροφορίες. Το πιθανότερο πάντως είναι ότι παρήκμασε και καταστράφηκε σταδιακά. Η καταστροφή ολοκληρώθηκε τον 7ο και 8ο αιώνα με την αραβική κατάκτηση.

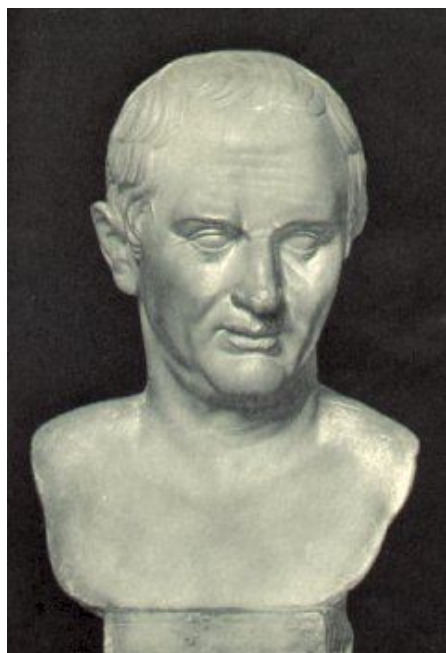
Σχέδιο παπύρινου κυλίνδρου - βιβλίου

Μεγάλες βιβλιοθήκες ιδρύθηκαν και σε άλλα ελληνιστικά βασίλεια, με πιο γνωστή τη **Βιβλιοθήκη της Περγάμου**, που παρουσίαζε ομοιότητες στην αρχιτεκτονική της μορφή με τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας.

ΡΩΜΑΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Οι πρώτες βιβλιοθήκες συγκροτούνται στη Ρώμη από αριστοκράτες. Είχαν κατεξοχήν **ελληνικό περιεχόμενο**, καθώς αποκτήθηκαν ως λεία των νικηφόρων πολέμων τους με τα ελληνικά κράτη.

Γνωστός για τη βιβλιοφιλική του μανία ήταν ο μεγάλος Ρωμαίος ρήτορας και πολιτικός του 1ου αι. π.Χ. **Κικέρων**, που συγκρότησε βιβλιοθήκες σε κάθε μια από τις επτά επαύλεις του, χρησιμοποιώντας Έλληνες ως βιβλιοθηκάρους και αναγνώστες.

Ουσιαστική καινοτομία των Ρωμαίων στον χώρο του βιβλίου ήταν η καθιέρωση του θεσμού της **διπλοβιβλιοθήκης**, δηλαδή μιας βιβλιοθήκης όπου τα κείμενα της ελληνικής και λατινικής γραμματείας ταξινομούνταν και φυλάσσονταν χωριστά, σε δύο διαφορετικούς χώρους.

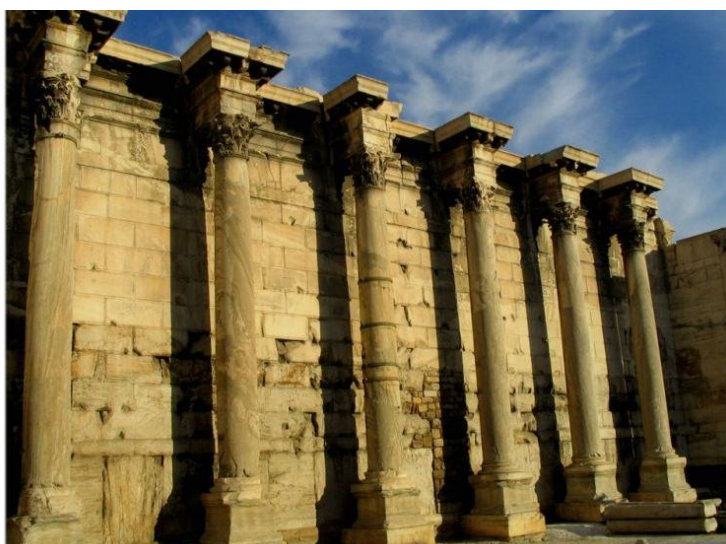
Προτομή του Κικέρωνα

Η ιδέα της διπλοβιβλιοθήκης ήταν του **Ιουλίου Καίσαρα**, ο οποίος επηρεασμένος από το μεγαλείο της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας θέλησε να συγκροτήσει στη Ρώμη μία δημόσια βιβλιοθήκη αποτελούμενη από δύο ξεχωριστά τμήματα, όπου θα ταξινομούνταν τα κείμενα της ελληνικής και της λατινικής γραμματείας, αντίστοιχα. Μετά τη δολοφονία του την ιδέα αυτή υλοποίησε ο στενός φίλος του Ασίνιος Πολλίων, οικοδομώντας στη Ρώμη την πρώτη δημόσια διπλοβιβλιοθήκη (το 39 π.Χ.).

Αυτοκρατορικοί χρόνοι

Πολλοί Ρωμαίοι αυτοκράτορες, για να δεικνύσουν το όνομά τους, κόσμησαν με **μνημειακές** διπλοβιβλιοθήκες τη Ρώμη, στην κεντρική αίθουσα των οποίων δέσποζαν τα θεοποιημένα αγάλματα των αυτοκρατόρων ιδρυτών τους. Έτσι, στις αρχές του 4^{ου} αι. μ.Χ. στην πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας υπήρχαν τουλάχιστον είκοσι οχτώ δημόσιες βιβλιοθήκες. Περίφημη για τη μνημειακή της μορφή ήταν η **Βιβλιοθήκη του αυτοκράτορα Τραϊανού** (2ος αι. μ.Χ.) στη Ρώμη.

Με μνημειακές βιβλιοθήκες κοσμήθηκαν και επαρχιακές πόλεις της αυτοκρατορίας (π.χ. η **Βιβλιοθήκη του αυτοκράτορα Αδριανού** στη ρωμαϊκή **Αγορά της Αθήνας**).

Η Βιβλιοθήκη του Αδριανού στην Αθήνα (132 μ.Χ.)

Επίσης κατά τους αυτοκρατορικούς χρόνους οργανώθηκαν συστηματικά η **εκδοτική παραγωγή** της λατινικής λογοτεχνίας και το **βιβλιεμπόριο** και το βιβλίο (ελληνικό και λατινικό) έφθασε στα πέρατα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Στη Ρώμη δημιουργήθηκαν από εκδότες **βιβλιογραφεία**, στα οποία εργάζονταν πολλοί ταχυγράφοι δούλοι ως αντιγραφείς κειμένων.

ΚΩΔΙΚΕΣ

Στα ρωμαϊκά χρόνια το παπύρινο βιβλίο σε σχήμα κυλίνδρου αντικαθίσταται σταδιακά από το βιβλίο με τη μορφή κώδικα: τα φύλλα από **πάπυρο** ή **περγαμηνή** (υλικό γραφής από δέρμα μοσχαριού, προβάτου ή γίδας) αντί να συγκολλούνται για να σχηματίσουν μεγάλους ρόλους άρχισαν σταδιακά να τα διπλώνουν και να συγκροτούν τεύχη, όπως στα σύγχρονα βιβλία. Τα φύλλα ή τα τεύχη τοποθετούνταν απλωτά ανάμεσα σε εξώφυλλα από ξύλο ή άλλο υλικό.

Ο κώδικας ήταν πιο εύκολος στην ανάγνωση (μπορούσε να τοποθετηθεί πάνω σε αναλόγιο ώστε να μην κρατιέται με τα χέρια) και πιο ανθεκτικός από τον κύλινδρο (που φθειρόταν με το συνεχές ξετύλιγμα και τύλιγμα). Μπορούσε να προστατευθεί με στερεό δέσιμο και κάθε φύλλο του να γραφτεί και στις δύο πλευρές.

Ο κώδικας ήταν σε γενική χρήση για την αντιγραφή βιβλικών κειμένων από τον 2ο αι. μ.Χ. (σε κώδικα κυκλοφόρησε το **πρώτο χριστιανικό ευαγγέλιο**), ενώ άρχισε να γίνεται η συνηθισμένη μορφή βιβλίου για έργα κλασικής λογοτεχνίας από τα τέλη του 4ου αι., οπότε επικράτησε και η **περγαμηνή** ως υλικό κατασκευής του (ήταν πιο εύκολη στο δίπλωμα για τον σχηματισμό των φύλλων).

Μετά την καθιέρωση του **Χριστιανισμού** ως επίσημης θρησκείας του ρωμαϊκού κράτους τα βιβλία έγιναν συχνά αντικείμενο «διωγμού» από την Εκκλησία ως υλικά απαγορευμένης γνώσης (ειδωλολατρικά κείμενα, έργα κλασικής παιδείας, θεολογικά έργα που κρίθηκαν αιρετικά). Η παραγωγή και το εμπόριο του βιβλίου γνώρισαν μεγάλη κάμψη. Σε αυτό συντέλεσε και η υψηλή τιμή πώλησης των βιβλίων, που πλέον κατασκευάζονταν από **περγαμηνή** (υλικό ακριβότερο από τον πάπυρο).

ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Στο Βυζάντιο υπήρχαν κρατικές βιβλιοθήκες με αυστηρή ταξινόμηση του υλικού τους και Πατριαρχική Βιβλιοθήκη. Ο Ιουλιανός είναι ο πρώτος Βυζαντινός αυτοκράτορας που συγκρότησε προσωπική βιβλιοθήκη.

Οι σπουδαιότερες βιβλιοθήκες και τα σημαντικότερα κέντρα αναπαραγωγής του βιβλίου οργανώθηκαν στα **μοναστηριακά κέντρα**, όπως στο Άγιον Όρος. Είναι αξιοσημείωτο ότι όλος ο

πλούτος της ελληνορωμαϊκής λογοτεχνίας που περιώθηκε κατά τον Μεσαίωνα ανακαλύφθηκε σχεδόν αποκλειστικά σε **μοναστηριακές βιβλιοθήκες**.

Μοναστηριακές βιβλιοθήκες

Σε κάθε μοναστήρι αναγνωρίζουμε κατά κανόνα τρία είδη βιβλιοθήκης: τη βιβλιοθήκη του καθολικού (περιείχε τα καθαρώς λειτουργικά βιβλία, που φυλάσσονταν συχνά στο σκευοφυλάκιο δίπλα στο καθολικό της μονής), την αρχειακή βιβλιοθήκη (περιείχε έγγραφα συνοδικά, σχετικά με την περιουσία και τα προνόμια της μονής κλπ.) και την προσωπική βιβλιοθήκη των μοναχών, που ήταν η κύρια πηγή εμπλουτισμού των μοναστηριακών βιβλιοθηκών. Οι προσωπικές συλλογές των μοναχών δεν ανήκαν μόνο σε απλούς μοναχούς αλλά και σε λόγιους ηγουμένους ή σε σημαντικούς λαϊκούς, ακόμη και σε αυτοκράτορες, που αποφάσιζαν να τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο μοναστήρι.

Μια νέα εποχή για τον κόσμο του βιβλίου στο Βυζάντιο, με έντονο ενδιαφέρον για τη διάσωση της αρχαίας ελληνικής κληρονομιάς, αρχίζει με τον **Πατριάρχη Φώτιο** (9ος αιώνας). Ο Φώτιος, ο πιο μορφωμένος λόγιος της εποχής του, συνέγραψε το μόνο έργο φιλολογικής ιστορίας που μας κληροδότησε το Βυζάντιο, τη **«Βιβλιοθήκη»**. Την πνευματική αυτή κίνηση θα «υπηρετήσουν» λόγιοι, γραμματικοί, αξιωματούχοι και αυτοκράτορες, όπως ο **Κωνσταντίνος Ζ΄ ο Πορφυρογέννητος** (10ος αι.), που συγκρότησε κλασική βιβλιοθήκη μέσα στα ανάκτορα. Η άνθηση των γραμμάτων κορυφώνεται σε ένα κατεξοχήν βυζαντινό λεξικό, τη **Σούδα**, από την οποία αντλούμε πλήθος πληροφορίες για τον βιβλιακό πλούτο που ήταν τότε διαθέσιμος στην Κωνσταντινούπολη.

Κατά τις λεηλασίες και καταστροφές μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους το 1204, ο βιβλιακός πλούτος της πόλης υπέστη ανυπολόγιστες ζημιές. Η ανακατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τους Βυζαντινούς το 1261 σηματοδοτεί την **τελευταία βυζαντινή αναγέννηση** έως την Άλωση (1453) από τους Οθωμανούς. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από έντονη βιβλιοφιλική τάση, με τη συλλογή βιβλίων στο ιδιωτικό και αυτοκρατορικό περιβάλλον και την ίδρυση δημόσιων και ιδιωτικών βιβλιοθηκών από τους λόγιους, αλλά και από πολλούς αξιωματούχους και άτομα της αυλής. Τα μοναστηριακά κέντρα μετατρέπονται σε βιβλιογραφικούς και εκπαιδευτικούς χώρους και συγκροτούνται σπουδαίες βιβλιοθήκες.

Ο αραβικός μεσαίωνας έχει να παρουσιάσει τρεις κατηγορίες βιβλιοθηκών: των βασιλικών οίκων, των τζαμιών και των μεντρεσέδων (ιερατικές σχολές). Οι μεγαλύτερες συλλογές βιβλίων βρίσκονταν στη Βαγδάτη, την Τρίπολη της Συρίας και την Κόρδοβα (με 400.000 τόμους).

ΔΥΤΙΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Στους σκοτεινούς αιώνες του Μεσαίωνα στη Δύση οι εκκλησιαστικοί κύκλοι μονοπώλησαν την αναπαραγωγή του βιβλίου και συγκροτήθηκαν μεγάλες μοναστηριακές βιβλιοθήκες. Φωτεινή εξαίρεση αποτελεί η **Καρολίγγεια αναγέννηση**, κατά την οποία

ιδρύθηκαν πολλές βιβλιοθήκες στην αυτοκρατορία του **Καρλομάγνου** (768-814), λόγω της έντονης επιθυμίας του να διατηρηθούν οι λογοτεχνικοί θησαυροί της αρχαιότητας. Πρότυπο υπήρξε η προσωπική βιβλιοθήκη του, που περιείχε σπουδαία κλασικά συγγράμματα (του Λουκιανού, του Κικέρωνα, του Οράτιου κ.ά.).

Η αντικατάσταση της περγαμηνής από το **χαρτί**, που ήταν πιο εύχρηστο και πιο φθηνό, τον 13ο αιώνα, η εφεύρεση της τυπογραφίας, η ίδρυση πανεπιστημίων και η συγκρότηση πανεπιστημιακών βιβλιοθηκών τον 15ο αιώνα συνέβαλαν στην τεράστια παραγωγή και διακίνηση του βιβλίου στην Ευρώπη.

Αρχιτεκτονική: Η μεσαιωνική βιβλιοθήκη, ιδίως των μοναστηριών, ήταν μία επιμήκης αίθουσα συνήθως στον πρώτο όροφο, με παράθυρα και στις δύο μακρές πλευρές, που ανάμεσά τους στερεώνονταν σειρές από ντουλάπες-βιβλιοθήκες, «πλάτη με πλάτη», και με έναν κεντρικό διάδρομο κατά μήκος της. Τα βιβλία τοποθετούνταν όρθια στα δύο ή τρία ακίνητα ράφια κάθε βιβλιοθήκης και, για να μη χάνονται, ήταν δεμένα με αλυσίδα σε μία σιδερόβεργα, που έπιανε όλο το πλάτος του επίπλου. Το μήκος της αλυσίδας αρκούσε για να φτάνει το βιβλίο από το ράφι στο τραπεζογραφείο που ήταν συναρμολογημένο στο ύψος του κάτω ραφίου και να ανοίγει άνετα.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Με την **Ιταλική Αναγέννηση** και τον **ουμανισμό**, που βασίστηκαν στην επανεκτίμηση και την αναβίωση του αρχαίου κόσμου, το βιβλίο θα γνωρίσει και πάλι την αξία που είχε στην ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα. Έτσι συγκροτήθηκαν από τους Ουμανιστές σε μεγάλη κλίμακα **ιδιωτικές βιβλιοθήκες** με έργα της ελληνορωμαϊκής λογοτεχνίας. Η πρώτη μεγάλη ιδιωτική βιβλιοθήκη ήταν του σπουδαίου Ιταλού ποιητή **Πετράρχη** (14ος αι.).

Οι βιβλιοθήκες που κυρίως χαρακτηρίζουν την εποχή της **Ιταλικής Αναγέννησης** και οι οποίες άλλαξαν ριζικά και την αρχιτεκτονική των μεσαιωνικών βιβλιοθηκών, είναι οι **ηγεμονικές**. Ήταν μνημειακές βιβλιοθήκες κατά τα πρότυπα των ρωμαϊκών βιβλιοθηκών των αυτοκρατορικών χρόνων και ιδρύθηκαν από **βιβλιόφιλους** και καλλιεργημένους ηγεμόνες και πρίγκιπες των ιταλικών κρατιδίων, εκκλησιαστικούς αξιωματούχους και πάπες. Περιφφημη είναι η ηγεμονική βιβλιοθήκη (με την επίπεδη περίτεχνα σχεδιασμένη σκαλιστή οροφή) που σχεδίαζε ο **Μιχαήλ Άγγελος** στη Φλωρεντία για την οικογένεια των Μεδίκων (16ος αι.). Οι βιβλιοθήκες αυτές δεν αποτελούσαν κλειστές συλλογές, αλλά λειτουργούσαν και ως «**δανειστικές**». Το 1537 καθιερώνεται για πρώτη φορά στη Γαλλία η υποχρέωση να κατατίθεται αντίτυπο στην κεντρική βιβλιοθήκη, πράγμα που αποτελεί τη βάση για τη σύνταξη της εθνικής βιβλιογραφίας.

Ο αρχιτεκτονικός σχεδιασμός μιας αναγεννησιακής βιβλιοθήκης (από τις αρχές του 15^{ου} ως τα μέσα του 16^{ου} αι.) επικεντρώνεται στην κύρια αίθουσα που λειτουργούσε ως αναγνωστήριο και ως βιβλιοθήκη και στην οποία δίνεται επιβλητική μορφή. Ο εξοπλισμός της δεν διαφέρει από τις μεσαιωνικές μοναστηριακές βιβλιοθήκες. Και εδώ κυριαρχούν τα έδρανα, στα οποία συχνά αλυσοδένουν τα χειρόγραφα, για να μη χάνονται. Δύο είναι οι βασικοί τύποι αναγεννησιακών βιβλιοθηκών:

α. Οι τρίκλιτες βιβλιοθήκες, στις οποίες η κεντρική αίθουσα είναι ένα επιμήκης χώρος μεγάλων διαστάσεων με πλευρικά παράθυρα, χωρισμένος (κατά τα πρότυπα της βασιλικής) σε τρία κλίτη με δύο σειρές κιόνων. Ο τύπος αυτός της βιβλιοθήκης αποτέλεσε πρότυπο όλων των μοναστηριακών βιβλιοθηκών, τουλάχιστον ως τα μέσα του 15ου αιώνα, όπως και ορισμένων κοσμικών.

Περίφημη είναι η τρίκλιτη βιβλιοθήκη που σχεδίασε ο αρχιτέκτονας Michelozzo (1396 - 1472) για τον Κόσιμο των Μεδίκων (Φλωρεντία 1441). Πρόκειται για την πρώτη δημόσια βιβλιοθήκη που οικοδομήθηκε στην Ιταλία και η οποία βρίσκεται στον πρώτο όροφο της Μονής των Δομινικανών του Αγίου Μάρκου. Το κεντρικό της κλίτος καλύπτεται από θολωτή οροφή, ενώ τα πλαϊνά κλίτη από σταυροθόλια. Τα κλίτη χωρίζονται με δύο σειρές έντεκα κιόνων ιωνικού ρυθμού.

β. Οι εικονογραφημένες βιβλιοθήκες, στις οποίες οι τοίχοι αλλά και η οροφή της κεντρικής αίθουσας καλύπτονταν από τοιχογραφίες με θέματα εμπνευσμένα κυρίως από την ελληνική μυθολογία αλλά και τους αγώνες για την καθιέρωση της χριστιανικής πίστης. Οι περισσότερες βιβλιοθήκες αυτού του τύπου θησαύριζαν κείμενα της ελληνορωμαϊκής γραμματείας.

Αιώνες 17^{ος} και 18^{ος}: Αρχιτεκτονικά η βιβλιοθήκη διατηρεί την επιμήκη μορφή της. Οι ολοένα φθηνότερες και περισσότερες εκδόσεις και το μικρότερο σχήμα των βιβλίων λόγω των νέων μεθόδων εκτύπωσης οδήγησαν στην κατάργηση της αλυσίδας για την ασφάλεια του βιβλίου και στην ανάγκη εξεύρεσης χώρου για την τοποθέτηση όσο το δυνατόν περισσότερων βιβλίων. Έτσι αξιοποιήθηκαν οι τοίχοι της βιβλιοθήκης (και μάλιστα σε ολοένα και μεγαλύτερο ύψος) για τη στερέωση ραφιών όπου τοποθετούνταν βιβλία, τα οποία πλέον με την κατάργηση της αλυσίδας μπορούσαν να διαβαστούν μακριά από τα ράφια. Ως εκ τούτου μπορούσαν να ελευθερωθούν οι τοίχοι από τραπέζια και πάγκους και να μείνει ο κύριος χώρος της αίθουσας διαθέσιμος για μια καλαίσθητη διακόσμηση με αγάλματα ή για άλλου είδους εκθέσεις (π.χ. νομισμάτων).

ΝΕΩΤΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ

Στη νεώτερη ελληνική ιστορία η σπουδαία μορφή του Αδαμάντιου Κοραή, που πίστευε ότι δάσκαλοι χωρίς βιβλία δεν μπορούν να ωφελήσουν τους μαθητές τους, συνδέεται με την ίδρυση βιβλιοθήκης. Πρόκειται για τη Βιβλιοθήκη «Αδαμαντίου Κοραή» της Χίου, που ιδρύθηκε το 1792 ως παράρτημα της Μεγάλης Σχολής της Χίου και αναδείχθηκε ως η μεγαλύτερη της Ανατολής. Πρώτος πυρήνας της ήταν τα βιβλία του Κοραή, και φίλων του, κυρίως Ελλήνων λογίων του εξωτερικού.

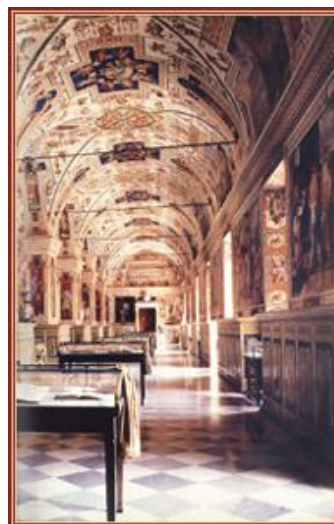
Η πρώτη δημόσια βιβλιοθήκη ιδρύθηκε στην Αίγινα από τον Ιωάννη Καποδίστρια το 1829 και κατόπιν μεταφέρθηκε στην Αθήνα και αποτέλεσε την Εθνική Βιβλιοθήκη, τη μεγαλύτερη της χώρας. Η Εθνική Βιβλιοθήκη διαθέτει και έναν αξιόλογο αριθμό χειρογράφων (4.000 χειρόγραφα).

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Από τις φημισμένες ευρωπαϊκές βιβλιοθήκες με μεγάλη ιστορική συνέχεια αξίζει να αναφερθούν:

Η Βατικανή Βιβλιοθήκη στη Ρώμη: περιέχει σπουδαία και πλούσια συλλογή χειρογράφων (62.000 χειρόγραφα) και ανήκει στον τύπο των εικονογραφημένων βιβλιοθηκών. Στην έξοχη ζωγραφική διακόσμησή της εικονίζονται μυθολογικά πρόσωπα, όπως ο Ηρακλής, ο Κάδμος, ο Ερμής, και αρχαίοι φιλόσοφοι, όπως ο Πυθαγόρας, αλλά απαθανάτιστηκαν και οι σημαντικότερες οικουμενικές σύνοδοι και συμβολικά οι βιβλιοθήκες των πατριαρχείων της Ανατολής.

Η Μαρκιανή Βιβλιοθήκη στη Βενετία, που ιδρύθηκε με βάση την προσωπική συλλογή κωδίκων και εντύπων που δώρισε στη Βενετική Δημοκρατία ο καρδινάλιος και σπουδαίος Βυζαντινός λόγιος Βησσαρίων. Η συλλογή περιελάμβανε 746 κώδικες (482 ελληνικούς και 264 λατινικούς) και ήταν αντιπροσωπευτική των έργων της κλασικής γραμματείας και με σημαντικά συγγράμματα της βυζαντινής παιδείας και των Πατέρων της Εκκλησίας. Τα χειρόγραφα αυτά περιείχαν έργα φιλοσοφικά, ποιητικά, ρητορικά, λογοτεχνικά, ιστορικά, μαθηματικά, αστρονομίας κ.ά.

Η Βιβλιοθήκη του Αβασίου του Στράχωφ στην Πράγα (από τον 12ο αι.), με τις δύο περίφημες για τον διακοσμητικό τους πλούτο αίθουσες, τη Θεολογική και τη Φιλοσοφική.

Στον ελληνικό χώρο περίφημη και πολύ παλαιά βιβλιοθήκη είναι η βιβλιοθήκη της Μονής του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στην Πάτμο. Θεωρείται σήμερα μια από τις σημαντικότερες και πιο άρτια οργανωμένες μοναστηριακές βιβλιοθήκες της χριστιανοσύνης. Τον αρχικό πυρήνα της αποτέλεσε ο Κατάλογος με 330 χειρόγραφα του οσίου Χριστοδούλου, κτήτορα της μονής (11ος αι.). Σήμερα θησαυρίζονται περισσότερα από 1.000 χειρόγραφα.

Η Μονή του Αγ.Ιωάννη του Θεολόγου στην Πάτμο.

Παλαιές μοναστηριακές βιβλιοθήκες στην Ελλάδα είναι και μεταξύ άλλων οι βιβλιοθήκες των Μονών του Αγίου Όρους και των Μετεώρων.

Άγιον Όρος, Ιερά Μονή Γρηγορίου. Στη βιβλιοθήκη της φυλάσσονται 297 χειρόγραφα.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Οι βιβλιοθήκες του σύγχρονου κόσμου ως **κέντρα πληροφόρησης** είναι τα σημεία συγκέντρωσης υλικού σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή.

Τα είδη των σύγχρονων βιβλιοθηκών είναι:

- Εθνικές (π.χ. Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας)
- Γενικές (με μεγάλες συλλογές π.χ. Βιβλιοθήκη της Βουλής)
- Ακαδημαϊκές
- Σχολικές
- Ειδικές (π.χ. βιβλιοθήκες φυλακών)
- Δημόσιες (Λαϊκές)

Στη Σχολική Βιβλιοθήκη του ΓΕ.Λ. Αγ.Στεφάνου

Το υλικό (οι συλλογές) μιας σύγχρονης βιβλιοθήκης είναι:

- Έντυπο υλικό (βιβλία, περιοδικά)
- Οπτικοακουστικό και ηλεκτρονικό υλικό (CD-ROMs, DVD-ROMs, κασέτες εικόνας/ήχου, υλικό διαθέσιμο από το διαδίκτυο)

Οι σύγχρονες βιβλιοθήκες είναι πλήρως οργανωμένες σύμφωνα με τους **βιβλιοθηκονομικούς κανόνες** και εξοπλισμένες με σύγχρονα **ηλεκτρονικά συστήματα** για:

- την καταλογογράφηση,
- την ταξινόμηση και
- την ευρετηρίαση

του υλικού τους, ώστε να είναι δυνατός και γρήγορος ο εντοπισμός της πηγής με τη ζητούμενη πληρο-φορία.

Κάθε βιβλιοθήκη έχει απαραίτητως **κατάλογο** με όλο το υλικό (τη συλλογή) που διαθέτει. Τα είδη των καταλόγων είναι:

- Ο κατάλογος με τη μορφή **βιβλίου**, που χρησιμοποιούνταν παλαιότερα.
- Ο κατάλογος με τα **δελτία**, που διαδέχθηκε τον κατάλογο με τη μορφή βιβλίου.
- Ο **αυτοματοποιημένος κατάλογος**, σε μορφή δηλαδή αναγνώσιμη από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, που χρησιμοποιείται σήμερα. Το σύνολο των εγγραφών ενός αυτοματοποιημένου καταλόγου αποτελεί μία βάση δεδομένων.

Καταλογογράφηση είναι η διαδικασία βιβλιογραφικής αναγραφής ενός τεκμηρίου (υλικού έντυπου ή ηλεκτρονικού) στον κατάλογο μιας βιβλιοθήκης (καταχώρηση όλων των απαραίτητων στοιχείων του: τίτλο, συγγραφέα, εκδότη, επιμελητή, μεταφραστή, σειρά κλπ.).

Ο όρος **ταξινόμηση** αποδίδει το σύστημα οργάνωσης των τεκμηρίων εντύπων ή ηλεκτρονικών που αποτελούν τη συλλογή μιας βιβλιοθήκης. Πολλά υπήρξαν τα συστήματα ταξινόμησης από την αρχαιότητα έως τις μέρες μας. Σήμερα το πλέον γνωστό παγκοσμίως είναι το **σύστημα Dewey**. Επινοήθηκε από τον Melvil Dewey, Αμερικανό βιβλιοθηκάριο το 1873, και κατατάσσει το υλικό **κατά επιστημονικό κλάδο**. Είναι δεκαδικό σύστημα και χωρίζει τη γνώση σε δέκα κύριες τάξεις. Κάθε τάξη χωρίζεται σε δέκα διαιρέσεις και κάθε διαίρεση σε δέκα τμήματα. Δηλαδή 10 τάξεις, 100 διαιρέσεις, 1000 τμήματα.

Οι δέκα κύριες τάξεις είναι:

000 Γενικά έργα

100 Φιλοσοφία, ψυχολογία, παραφυσικά φαινόμενα

200 Θρησκεία

300 Κοινωνικές επιστήμες

400 Γλώσσα

500 Φυσικές επιστήμες

600 Εφαρμοσμένες επιστήμες – Τεχνολογία

700 Τέχνες

800 Λογοτεχνία

900 Γεωγραφία, ιστορία, βιογραφία

Χρήστες μιας βιβλιοθήκης
είναι :

- Φυσικά πρόσωπα
- Κοινωνικές ομάδες
- Οργανισμοί
- Ιδρύματα

Στις βασικές λειτουργίες μιας βιβλιοθήκης είναι ο δανεισμός υλικού στους χρήστες της. Κάθε χρήστης έχει πρόσβαση σε έντυπο και ηλεκτρονικό υλικό μιας βιβλιοθήκης, το οποίο μπορεί να χρησιμοποιήσει με ορισμένη διαδικασία και εκτός βιβλιοθήκης (εξωτερικός δανεισμός).

Επίσης μέσω του διαδικτύου δίνεται η δυνατότητα στους χρήστες μιας βιβλιοθήκης να έχουν πρόσβαση σε καταλόγους άλλων βιβλιοθηκών.

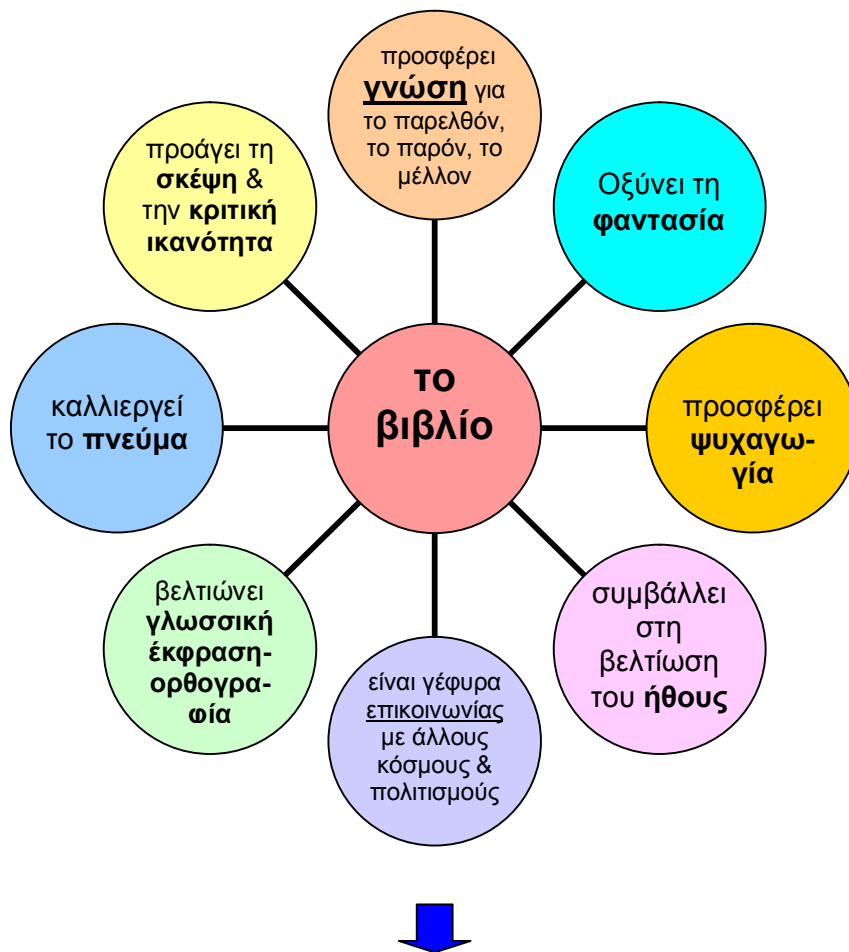
Ομάδα μαθητών του προγράμματος με την κ. Αικ. Μαρκατσέλα, υπεύθυνη της Σχολικής Βιβλιοθήκης ΓΕ.Λ. Αγ.Στεφάνου.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

Ο ρόλος της βιβλιοθήκης είναι πολύ σημαντικός στον σύγχρονο κόσμο. Οι βιβλιοθήκες είναι βασικά κέντρα πληροφόρησης και πνευματικά κέντρα και δίνουν τη δυνατότητα στους πολίτες για συνεχή πληροφόρηση, ενημέρωση και εκπαίδευση. Τους παρέχουν επομένως εφόδια για την επιστημονική και την επαγγελματική εξέλιξή τους, στα πλαίσια του νέου πνεύματος στον Δυτικό κόσμο «της διά βίου μάθησης».

ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Το βιβλίο ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο

Το βιβλίο προάγει τον άνθρωπο

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

Σ' ένα νησί οι άνθρωποι παρασυρμένοι από τα μέλη μιας μυστικής αδελφότητας προληπτικών προσπαθούν να εξοντώσουν με φρικτούς τρόπους αρχικά τις μαύρες και κατόπιν όλες τις γάτες, επειδή πιστεύουν ότι τους φέρνουν γρουσουζιά. Μία όμως μαύρη γάτα γλιτώνει και μαζί με όσες γάτες ήταν ακόμα ζωντανές καταφέρει να ανατρέψει την κατάσταση υπέρ τους. Το νησί πλημμυρίζει ποντίκια και οι κάτοικοι, πανικοβλημένοι και μετανιωμένοι για τα εγκλήματά τους κατά

των γατιών, υποδέχονται σαν αληθινούς ήρωες τις τελευταίες ζωντανές γάτες.

Ένα μυθιστόρημα για μικρούς και μεγάλους αναγνώστες.

Μια ιστορία με χιούμορ και ευαισθησία αλλά και σκληρή σε κάποια σημεία.

Ένα μήνυμα ενάντια στις προκαταλήψεις, τις δεισιδαιμονίες, τις φυλετικές διακρίσεις, σε κάθε μορφή ρατσισμού.

Στον κόσμο των γατιών συναντάμε τόσο γνωστούς ανθρώπινους χαρακτήρες!

Είναι ένας καθρέφτης του κόσμου μας, με τις κακές ιδίως πλευρές του: με τις προλήψεις, τον φανατισμό, τον ρατσισμό, τις μηχανοραφίες, τα συμφέροντα των διαπλεκόμενων, τη σκληρότητα, την απανθρωπιά.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Δύο πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας Ασφαλείας ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος μεταφέρουν στην πρωτεύουσα για ανάκριση έναν ύποπτο που έχει συλληφθεί για συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού χάνουν το φέρρυ μπότ για την απέναντι ακτή λόγω μηχανικής βλάβης του αυτοκινήτου τους και αποφασίζουν να διανυχτερεύσουν σε ξενοδοχείο του λιμανιού. Σε όλο το διάστημα της εκεί παραμονής τους οι δύο πράκτορες προσπαθούν, δημιουργώντας ένα κλίμα οικειότητας, να ασκήσουν μεγάλη ψυχολογική πίεση στον κρατούμενο για να ομολογήσει την ενοχή του. Εκεί όμως γίνεται το λάθος...

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με κινηματογραφική πλοκή, πρωτότυπο και γεμάτο εκπλήξεις. Δημιουργεί ψυχολογικό suspense.

Στρέφεται εναντίον κάθε μορφής ολοκληρωτισμού και συγκινεί με την ανθρωπιά του.

Δείχνει με έξοχο τρόπο την εσωτερική πάλη του ανθρώπου για το καλό και το κακό.

ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ-ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ ΛΟΤΗ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

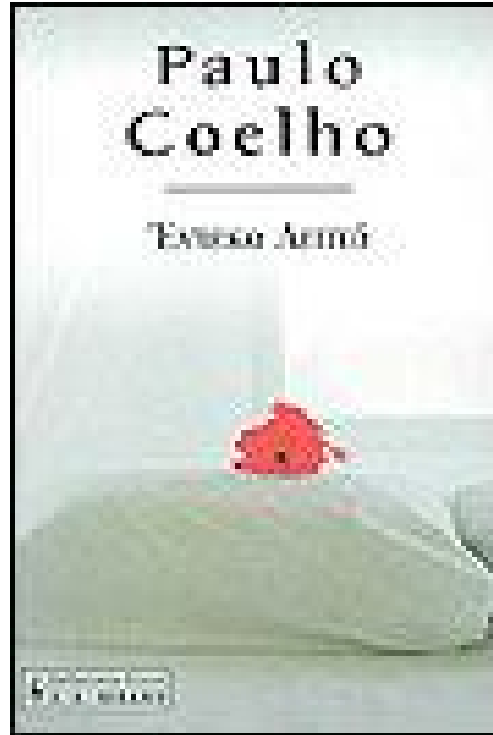

Τρία μικρά χελιδόνια ετοιμάζονται να πετάξουν για πρώτη φορά. Τα δυο πετούν με ευκολία. Όμως το τρίτο, ο Φριφρής, φοβάται και δεν κάνει καμία προσπάθεια να πετάξει. Γιατί φοβάται άραγε; Και ποιος θα τον βοηθήσει να ξεπεράσει το φόβο του; Μήπως η πολύχρωμη πεταλούδα που τη λένε Πλουμιστή;

Ένα καταπληκτικό βιβλίο που αξίζει να το διαβάσουν από ηλικίες 5 μέχρι 105 ετών.

PAULO COELHO

ΕΝΤΕΚΑ ΛΕΠΤΑ

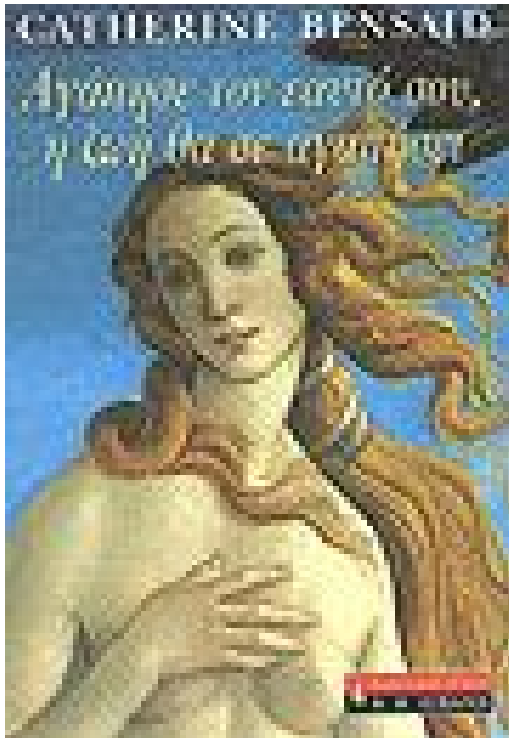

Μία νέα κοπέλα από επαρχία της Βραζιλίας απογοητευμένη από τους πρώτους φευγαλέους έρωτες της ζωής της φοβάται τον έρωτα που φέρνει πόνο και πιστεύει ότι δε θα βρει ποτέ τον αληθινό έρωτα. Μετά την τυχαία συνάντησή της με κάποιον στο Ρίο μεταβαίνει στη Γενεύη για να ζήσει τη δόξα και τα πλούτη και γίνεται πόρνη. Εκεί γνωρίζει ένα νεαρό ζωγράφο και βρίσκεται στο δίλημμα ανάμεσα στη σκοτεινή στείρα σεξουαλική απόλαυση και στην ανακάλυψη του αληθινού έρωτα ως ένωση ψυχής και σώματος.

Μια ιστορία γεμάτη ευαισθησία.

CATHERINE BENSAID

ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ, Η ΖΩΗ
ΘΑ ΣΕ ΑΓΑΠΗΣΕΙ

Με το βιβλίο αυτό η Γαλλίδα συγγραφέας και ψυχολόγος Bensaid Catherine μας μαθαίνει πώς να συμφιλιωθούμε με τον εαυτό μας και να πραγματοποιήσουμε όσα θεωρούσαμε αδύνατα μέχρι τώρα.

Μας μαθαίνει πώς να ζωντανέψουμε τα όνειρα μας, αντί να περάσουμε τη ζωή μας κάνοντας όνειρα.

Μαθητές του ΕΠΑ.Λ. Κρυονερίου που συμμετείχαν στο Πρόγραμμα

«ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ - ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ»

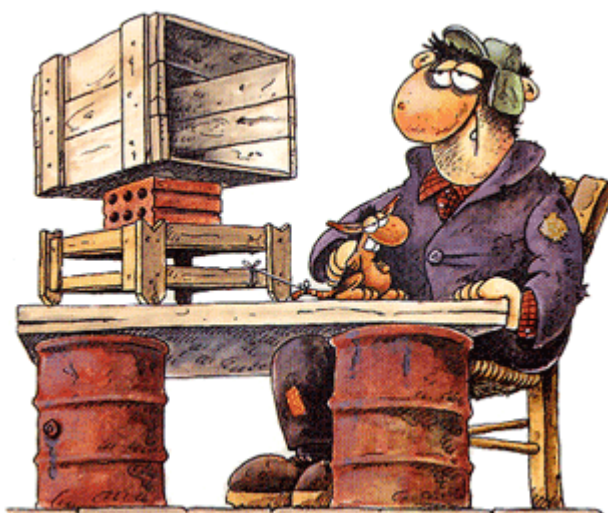
Βουρή Ελένη	Γ Οικονομίας
Βογιατζή Αικατερίνη	Α Υπηρεσιών
Κανελλόπουλος Χρήστος	Α Υπηρεσιών
Πάλλη Χριστίνα	Α Υπηρεσιών
Κατσίκης Αλέξανδρος	Α Υπηρεσιών
Μανουσάκης Βαζαίος	Α Υπηρεσιών
Δαμιανάκης Νικόλαος	Β Τεχνολογίας
Κάγια Έρντιτ	Β Τεχνολογίας
Γκίκας Γεώργιος	Β Υπηρεσιών
Μερκουράκης Κωνσταντίνος	Α Τεχνολογίας
Νυχάς Αναστάσιος	Α Τεχνολογίας

Υπεύθυνη του Προγράμματος:

Σκαρλάτου Ξανθή, εκπ/κός κλ. ΠΕ02

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Εγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος Λαρούς Μπριτάννικα»
- Υλικό του επιμορφωτικού σεμιναρίου «Διαχείριση Σχολικών Βιβλιοθηκών με χρήση Τεχνολογιών Πληροφορικής και Επικοινωνιών», Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης & Αυτοδιοίκησης -Ινστιτούτο Επιμόρφωσης, Αθήνα 2007
- Διαδικτυακοί τόποι: www.libraries.gr
<http://el.wikipedia.org>

ΕΠΑ.Λ. Κρυονερίου

~~Σεβδκίου 18, 145 68 Κρυονέρι~~

~~Τηλ φαξ: 210.62.21.003~~

~~e-mail: teekryon@sch.gr~~